

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 91-92	Kjem ut kvar månad	April 1938	Utgjevar og redaktor: Prost Slaattelid Davik	9. årg.
-----------	-----------------------	------------	--	---------

Langfredag.

Kan du fatte dagens gåte,
kampen på den fjerne val?
Kan du fatte dagens nåde,
kjøpt ved blod og dødens kval?

Famler ei i mulm din tanke
midt i hopens ville lag?
Vet du: du var med å banke
naglene i hans kors i dag?

Han som kronens torneramme
bar om blodig lokk til spott,
bar din blodskyld med det samme.
Arme hjerte, tro det blot!

Det er dagens store gåte:
du gav hån og død og tap,
Han gav kjærlighet og nåde,
rev dig ut av dødens gap.

Men kun troen dig forlener
liv og seir til evig tid;
det er hjerterne han mener,
når han sier: »Kommer hit!«

Kjenn din avmakt, svake hjerte,
lytt til nådens klokkelyd!
Dø med ham i fredagssmerter,
våk med ham i søndagsfryd!

Zak. Nielsen.

Altargangen — ei vedkjønning.

(Preike på skirtorsdag).

Skirtorsdag er nattverden sin dag. Kyrkja har fastsett denne serskilde helgedagen då vi skal tenkja på det som Gud har gjeve oss i sakramentet. Det syner kor viktig altargangen er for alle kristne. Det er jo berre dei største og mest avgjerande ting i vår kristentru som har sine serlege minnedagar: Jesu fødsel, død, oppstode, himmelferd o.s.v. Millom desse tek soleis innsetjinga av nattverden sin plass.

Vi kan sjå på nattverden frå ymse sider, for den er rik og mangesidig som alt som kjem til oss frå Gud. Nattverden er eit minnemåltid; vi skal minnast i takk og tilbeding vår Herre og Frelser og det som han har gjort for oss. Nattverden er eit møte med Jesus; Han, den usynlege, men levande og verkelege, kjem på underfull måte til oss, og vi kjem til han for å få hans gåver. Nattverden er mat og drykk for våre sjeler; vi får hans lekam og blod, vi tek imot Jesus sjølv som næring for vårt gudsliv. Nattverden er eit samfundsmåltid som skal binda dei kristne saman i kjærleik i samfundet av dei heilage. — Og soleis vidare. Der er mange sider ved sakramentet, og alle har sin rett og må ikkje gløymast. Det som vi her vil festa oss ved er dette: Altargongen, å vera med ved nattverden er ei vedkjønning, ein bekjønning. Å gå til altars er å vedkjønna seg sin kristendom, å bekjønna seg som ein kristen.

Vi veit jo at ein kristen må stå ved si kristentru. Ein kan ikkje gøyma på si tru so ingen veit um den. Ein må syna den, vedkjønna seg den, ikkje skjemmast ved den. Herren seier: »Den som kjennest ved meg for folk, han skal eg og kjennast ved for far min i himmelen.« Og likeins: »Den som skjemmest ved meg og orda mine i denne utru og syndige ætt, honom skal og Menneskesonen skjemmast ved når han kjem i herlegdomen åt far sin med dei heilage englane.« Ein skal kjennast ved sin kristendom, syna at ein er ein kristen: ved sine gjerningar og sitt liv, med sine ord, ved sin kyrkjegang o.s.v. Og ein skal gjera det ved å gå til altars. Fyrr i tida gjekk *alle* til altars her hjå oss. Ved dei store altargangane vår og haust var alle konfirmerte med utan undantak. Det var skikken og skulde

so vera. No er det onnorleis; det er eit mindretal som går og eit stort fleirtal som held seg burte. Når vi no går til Herrens bord, skiljer vi oss ut frå mengda. Det er ikkje lenger noko sjølvsgagt, tvertimot. Serleg gjeld dette for ein ungdom. Difor er altargangen no ei vedkjenning, ein bekjennelse for Gud og menneskje. Den som går til Herrens bord, han syner dermed for menneskja at han vil vera ein kristen, ikkje berre ein namnkristen. Han eller ho skil seg ut frå dei andre. Dei viser at dei ikkje vil skjemmaast over Menneskesonen. Når vi går til altars sannar vi at vi trur Jesu ord. Han seier: *Dette er min lekam, dette er mitt blod som vert utrent til forlating for syndene. Den som et mitt kjøt og drikk mitt blod har ævleget liv, vert verande i meg og eg i han. Mitt kjøt er retteleg mat og mitt blod er retteleg drykk.* Den som går til altars viser at han trur, at det er slik fordi Jesus har sagt det. Og den som kjem til Herrens bord sannar derved at han treng til Jesus, at han ikkje kan klara seg sjølv, men treng hjelp, nåde, syndslorlating frå Gud. Han seier liksom i gjerning med Paulus: Eg skjemmaest ikkje ved evangeliet. -- Og han syner at han vil vera lydige mot Herrens ord: »*Tak dette og et det. Drikk av det alle. Gjer det til minne um meg*« Jesus vil at vi skal bruka sakramentet, og den som gjer det, er lydige mot det som han her seier. -- Altso skynar vi: Nar vi tek imot nattverden, so vert dette ei ytre vedkjenning at vi trur det som Jesus har sagt, at vi treng og søkjer hans frelse, at vi vil vera lydige mot hans ord og vilje. Dermed kjennest vi ved Jesus for folk, vi viser at vi vil stå ved vår kristne tru for menneskje. Soleis er nattverden ein bekjennelse av dei som brukar den.

Men på den andre sida: Ogso det a halda seg burte frå Guds bord vert ein bekjennelse for Gud og menneskje. Det er klart når vi tenkjer over det. Den som ikkje går til altars, kva viser han? Sjølvsgagt, at han ikkje trur det som Jesus seier um sin lekam og sitt blod. Han treng ikkje um å forneakta det i ord eller jamvel i sine tankar, men han fornektar det i gjerning. -- Der er jo inga verkeleg tru når den ikkje syner seg i gjerning. Jesus seier: »*Den som ikkje et mitt kjøt og drikk mitt blod, han har ikkje liv i*

seg.« Den som då kan gjera det, men ikkje gjer det, han sannar dermed, at han ikkje trur desse Jesu ord eller ikkje bryr seg um dei. -- Og han syner at han ikkje tykkjer han har bruk for Jesus, han vil klara seg sjølv, han søkjer ikkje hjelp frå Gud. -- Og likeins viser han at han ikkje vil lyda Jesus. Hans ord var greie nok: Et det, drikk det, gjer det! Når ein so ikkje gjer det, ikkje vil gjera det, so er ein ulydig, ein seier »nei!« til Jesu bod. Vi forstår altso når vi brukar våre tankar: Å halda seg friviljug burte frå Herrens bord, det er og ei klår og sterk vedkjenning i gjerning, at ein ikkje trur det som Jesus her seier, at ein ikkje bryr seg um dei som Jesus her vil gjeva, at ein ikkje vil vera lydige mot det som Jesus her byr.

Kanhenda ein eller annan tenkjer med seg sjølv: Dette er hard tale. Sanninga er ofte hard og usentimental. Men er det i grunnen råd for nokon å nekta, at dersom vi verkeleg trur Jesu ord og bryr oss um dei og vil lyda dei, so må vi bruka nattverden? Og at det difor er vantru, likesæle og ulydnad å vanvyrda den?

Og grunnen til dette er so ofte, serleg kanhenda hjå ungdomar, at ein ikkje har moralsk mod. Ein torer ikkje å skilja seg ut frå flokken, ein vågar ikkje å syna at ein ynskjer å vera ein kristen. Kvifor er det at so mange av dei som var konfirmerte for eit eller tvo eller fleire år sidan, vanvyrder nattverden i gjerning? Eg kan ikkje få meg til å tru, eg har ikkje hjarta til å tru, at det er fordi dei alle verkeleg har vendt seg heilt burt frå Jesus og heilt gløymt sitt konfirmasjonsforsett. Å nei, grunnen er nok so ofte dette: Ein vågar ikkje å skilja seg ut, å gjera det som ein veit ein skulde gjera, og som ein på ein måte har hug til å gjera. Lat oss ikkje skamma oss ved vår Herre Jesus, ved å syna at vi vil vera kristne!

Å ta imot Jesu lekam og blod er ei vedkjenning. Lat det stå klart for alle som gjer det. Men ei vedkjenning må fyrst og fremsi vera sannferdig. Det må vi og hugsa på og ikkje gløyma. Ein usann bekjennelse er verre enn alt. Ein kan jo koma til altaret utan ålvor, utan tru og lydndad, utan verkeleg å søkja Jesus der. Ein kan gå fordi det er skikk same tider, eller av andre grunnar som ikkje har noko med Gud a gjera. Korleis

Ap.
38

må det syna seg at den vedkjønning som vi gjer ved vår altargang er sann og ærleg? Det må syna seg etterpå. Vedkjønning og liv må fylgjast åt. Det er ansvar og forplikting med ei vedkjønning. Du som går til Jesus i nattverden, du må visa det etterpå, når du er komen ut or kyrkja og er uppe i kvardagslivet, at du har møtt Jesus og vil høyra han til. Altargangen er eit kall frå Gud til å leva som kristne og ei hjelp frå Jesus til å ferdast som Guds born. Du som går til altars og dermed sannar at du vil vera ein kristen: Bed Gud, at han i nåde vil styrkja deg og hjelpa deg so du kan vandre verdig det namnet du har vedkjent deg til. Bed Gud at du må få leva nær han i bøna og i ordet og i syndsforlatinga. Bed Gud um miskunn til å strida den gode striden mot det vonde i deg. Og bed Gud, at du ikkje må verta grunn til at Guds namn vert spotta, slik som det menneskje vert som går til Herrens bord og dermed vedkjenner seg å vilja vera ein verkeleg kristen, men likevel lever i synd og likesæla for denne verda.

Gud hjelpe alle som bekjenner seg som kristne ved sin altargang, til å leva som kristne, og visa seg som kristne i all si ferd. For Jesu skuld. Amen.

R. S.

Litani

ved betraktningen av Jesu lidelse.

(Mel.: Kyrie eleison.).

*Kyrie eleison, Gud Fader miskunne dig!
Kriste eleison, Kriste miskunne dig! Kyrie
eleison, Herre Helligånd, miskunne dig!*

*Herre Gud Fader i himmelen, miskunne
dig over oss! Herre Jesus, verdens frelser,
miskunne dig over oss! Herre Guds Ånd,
vår trøster, miskunne dig over oss!*

*Vær oss barmhjertig, spar oss, kjære
Herre Gud! Vær oss barmhjertig, hjelp oss,
kjære Herre Gud!*

Jesus, du som blev undfanget av den Helligånd og født av jomfru Maria. — Jesus, du som i 33 år gikk gjennom lidelser her på jorden. — Jesus, du som blev solgt for 30 sølvpenger. — Jesus, du som holdt påske med dine disipler og gav det hellige sakra-

mente. — Jesus, du som falt på ditt ansikt i dødsangst og blev badet i blodig sved —

Hjelp oss, kjære Herre Gud!

Jesus, du som blev forrådt av Judas med et kyss, blev forlatt av dine disipler og tatt til fange av dine fiender, — Jesus, du som blev dømt av Annas og Kaifas og blev slått og spyttet på, — Jesus, du som blev tre ganger fornektet av Peter, — Jesus, du som blev overgitt til Pilatus og spottet og fornektet av Herodes, — Jesus, du som blev forkastet til fordel for Barrabas, — Jesus, du som måtte bløde under svøpeslagene, såret for våre overtredelser, — Jesus, du som blev klædd i en purpurkåpe, kronet med torner og hånet av soldatene, — Jesus, du som blev dømt til en vanærende død, —

Hjelp oss, kjære Herre Gud!

Jesus, du som måtte bære det tunge kors og blev ført som et lam til slakterbenken, — Jesus, du som blev klædd naken, naglet til korset og korsfestet mellem to røvere, — Jesus, du som blev spottet, forbannet og forhånet på korset, — Jesus, du som følte dig forlatt av din Fader for våre synders skyld, — Jesus, du som tørstet på korset og fikk eddik å drikke, — Jesus, du som gav ditt liv på korset til vår frelse, —

Hjelp oss, kjære Herre Gud!

Fra alt det som ondt er, — Fra en uforsvarende, ond og brå død, — Fra Djevelens snarer, — Fra vrede, hat og ondskap, — Fra hovmod og misunnelse, — Fra den evige død, —

Fri oss, kjære Herre Gud!

For ditt hellige frelsesnavns skyld, — For din smerte og sorg, — For din angst og blodige sved, — For dine slag og dine sår, — For din tornekrone, — For ditt kors og din pine, — For dine 5 hellige sår, — For din død og begravelse, —

Hjelp oss, kjære Herre Gud!

Vi arme syndere gjør vår bønn til dig: At vi må dø bort fra synden og leve for rettferdigheten, — At vi ikke må rose oss av noget uten av ditt kors, — At vi må korsfeste kjødet med dets lyster og begjæringer, — At vi må ta op korset hver dag og følge efter dig, — At vi må regne alle

ting for intet i sammenligning med dig, — At vi ikke må korsfeste dig påny med våre synder, — At ditt blod må rense oss fra all synd, — At vi som får del i dine lidelser også må få del i din opstandelse, —

Hør oss, kjære Herre Gud!

O Jesus Kristus, Guds sønn!

Hør oss, kjære Herre Gud!

O du Guds lam som bar verdens synder, miskunne dig over oss! O du Guds lam som bar verdens synder, miskunne dig over oss! O du Guds lam som bar verdens synder, du give oss din fred! Kyrie eleison! Gud miskunne dig over oss! Amen.

Barnedåpen.

(Forts.).

Det gikk et smil gjennom mig. »Nå har jeg dere,« sa jeg. »Jaså, så en slik liten kropp kan ikke eie en bankbok! Nå skal dere høre hvad jeg gjorde i onsdags. Jeg døpte en liten pjokk som heter Idar Bjørnar Skog. Han har en bankbok! Dere kan gå inn i Vefsen Sparebank og høre, så får dere vite det. Men *hvorfor* svarte dere at han og de andre dåpsbarna ikke kunde ha noen bankbok? Jo, fordi de er for små til det, mener dere. En bankbok er slikt som en skaffer sig ved å spare og tjene og samle, og det er jo ikke et spebarn kar om. Men dere glemmer at vi kan få en bankbok. Idar Bjørnar har fått sin. (Imens var jeg blitt klar over at nå kunde jeg ikke gi mig til å samtale med barna, tiden, luften, de voksnes spenning — alt tilsa mig at nu måtte jeg bare utføre billedet og så slutte. Altså gikk det videre:) Og nå dere voksne som er her: Har ikke både dere og jeg spurt oss selv mange ganger: Kan Gud virkelig ta imot et spebarn som jo ikke kan tro? Hvor er feilen hos oss? Jo, vi anser *tro* for å være noe som vi selv presterer. Vi blir etterhvert så pass at vi synes vi kan si at nå tror vi. Vi mener at tro er en prestasjon av oss. En prestasjon som Gud anerkjenner og godtar som grunnlag for å ta imot oss som sine barn. Når vi altså blir voksne nok til å tro slik, da kan det være mening i å få dåpen. Men kjære dere — når er det slik med oss at vi tror nok? Hvis jeg selv skulde måttet vente

på å bli døpt til jeg kunde stå frem for Gud og si: Ja, nu har jeg virkelig tro nok, nu har jeg prestert og samlet så mye tro, at nu kan du trygt døpe mig, — — ja, så er jeg redd at jeg slett ikke var blitt døpt enda. For vel tror jeg. Men kan jeg gå til Gud og si: Denne min tro kan *du* bygge på. Den er sikker grunn. Den er sterk og stor. Nei, jeg vilde måttet si: ikke enda. Slik er jeg redd at det kom til å vente til min dødsdag. For hvis et menneske skal godtas av Gud på grunnlag av sin egen prestasjon. det være sig nå i tro eller det være i gjerninger — hvordan skal vi da kunne bestå? Men nu kommer Jesus og sier: La de små barn komme til mig for himmelriket er deres. Det vil si: Jeg gir dem himlenes rike, jeg gir dem troen, jeg gir dem i Guds hånd. Kort sagt: Jesus gir dem troens gave fra Gud. Det å være barn er å kunne ta imot, åpent, uten baktanker og tvil, det å være barn er å eie mer enn en vet. Å bli voksen er snarest å kunne bli istand til å forskusle det en eier. Jeg begriper ikke hvor jeg skal hen hvis jeg skal avkreves noen prestasjon av Gud som adgangsvilkår til hans rike. — Men han er ikke slik. Han gir. Han gir tro også. Den voksne er en mye mer vrien og utrygg kar for Guds gave enn det lille dåpsbarnet som vi bærer inn til Gud, for det voksne sinn er fullt av motstand og fiendtlighet mot Gud. Han forkaster oss ikke allikevel. Men skulde det være *lettere* for Gud å gi sin gave til et slikt voksent sinn enn til det lille barn? — Nei, vi må lære om igjen hvad tro er for noe, før vi kan snakke videre om barnedåpen og forstå det rett. Tro er ikke min prestasjon, tro er Guds gave til mig i Jesus Kristus. Og nå barn, synes dere at vi kan gå til Gud med spebarn og døpe dem inn til Guds rike?

Ja, svarte de, varmt. Det var så stille i kirken at jeg bare hvasket: Amen. Det var høit nok likevel.

Biskop **Berggrav** i »Spenningens land».

Salme.

Mel.: Jeg vil mig Herren love.
Takk Gud! fordi du ledet
oss i din forgård inn,
hvor all vår synd utslettes
i kraft av nåden din.

Blodet fra Golgata.

Sogneprest Fibiger skriver:

»Ja, du kan tro,« sa presten til mig da vi møttes på banegården i København efter lang tids adskillelse, »du kan tro at jeg har oplevet meget siden vi to sist så hinannen«.

Han kom like fra Veilefjords sanatorium hvor han hadde ligget dødssyk av tuberkulose, og i grunnen var han sendt hjem for å dø. Men miraklens tid er som bekjent ikke ennu forbi. Gud gjorde et herlig under med ham, og han er i full virksomhet for Guds rike den dag idag.

»Du kan tro,« fortsatte han, »at det er underlig å stå foran dødens port. Nu hadde jeg dog trodd jeg var så nogenlunde fortrolig med den ting. Jeg har jo så ofte stått ansikt til ansikt med døden ved dødsleier og på kirkegården, og talt om døden der er opslukt til seier. Men den natt da krisen var der oplevet jeg allikevel noget nytt og forunderlig. Da jeg våknet og så min hustru stå ved min seng, forstod jeg at det måtte være alvorlig siden de hadde telegrafert etter henne. »Er der krise?« spurte jeg. — »Ja,« svarte hun. — »Er det farlig?« — »Ja, kanskje; men hvis det er Guds vilje at han vil ta dig hjem nu, så vil du jo gjerne det, ikke sant?« — »Jo,« svarte jeg, og så lukket jeg øinene og lå ganske stille. Men i det øieblikk da jeg fikk vite hvor alvorlig situasjonen var, følte jeg dødens isnende pust gå henover min sjel. Det var som om alt blev strøket av mig, og jeg var ganske blottet og hjelpeløs. Dog følte jeg mig ikke egentlig det minste bange. Jeg sukket til Herren og bad om at Kristi blod måtte være nok for mig å dø på. Og Gud gav mig svar. Det lød i min sjel: »Ja, blodet fra Golgata, det holder å dø på.« Og dermed var mitt hjerte stille og fullt av fred.«

Sådan fortalte presten. Det gav mig meget å tenke på, så meget at jeg aldri har glemt det siden, men også meget å gledes over. Og det skal du vite at når din time kommer, er der intet, intet i den hele vide verden som frelser — hverken presten eller dig eller mig — intet uten Jesus, den korsfestede. Men det holder også, lovet være Gud!

Sogneprest Magelssen.

Det hendte jo den gang som nu i vårt lands mange hårde sjødistrikter at der blev messefall på grunn av uvær. Om en slik uværsdag skriver far i dagsregisteret for 24. søndag etter trefoldighet 1831: Denne søndag begjærte almuen av mig at jeg blott vilde administrere sakramentet og ingen preken holde. Jeg gjorde efter deres ønske, ti et fryktelig uvær av norden med sne og sludd begynte å rase straks jeg var kommen til Rugsund, og man fryktet for de lange veie i sådant vær. 268 kommunikanter. Da gudstjenesten var tilende, under hvilken vi ofte fryktet for den gamle kirke, på hvilken uværet tok voldsomt, kunde intet menneske våge å ta ut. I manns minne har ikke almuen således blitt liggende igjen ved kirken søndagen over. Kl. 11 aften våget jeg mig endelig ut. 12 mann rodde mig til Elde. På denne vei var jeg over 1 time, og lykkelig kom jeg endelig til vårt hjem med Guds bistand kl. omtrent 2 om natten.«

Fredag den 8. juni 1832 da der holdtes fattigkommisjon i prestegården, skriver far: »For kuriositetens skyld tilføies at denne kommisjon formedelst innbyrdes uenighet med hensyn til utredningen av bidragene til de fattige, vedvarte fra fredag morgen kl. 9 til lørdag morgen kl. 4.«

Far var meget musikalsk; han spilte godt fiolin og hadde en vakker kraftig sangstemme. I Daviken gledet han sine omgangsvener med sitt fiolinspill og menigheten med sin vakre messe. Han hadde et åpent hjerte for barna og ungdommen i sine menigheter. Når han opdaget et godt og kvikt hode blandt sine konfirmanter, tok han sig ofte av disse og meddelte dem en videregående undervisning. På den måte utdannet han flere til flinke og dyktige skolelærere. En husmann under Davikens prestegård, Kristen Kvien, hadde en opvakt flink sønn, Peder Kristensen, som far vilde sende til Kristiania på skole. Da far kom med dette forslag til guttens far, spurte denne: »Ka ska han derinne?« »Å, han skal bli prest som jeg selv er,« svarte far. Ja, foreldrene syntes nok dette var et godt tilbud, men de vilde dog ikke slippe gutten fra sig.

(Forts.).

Våre tankar.

Kunsten å gløyma er ikkje lett å læra; den krev både øving og fast vilje. Men den har mykje å seia for lukke og framgong i livet, — kanhenda like mykje som kunsten å hugsa. Kva er det då vi skal gløyma? Alt det som ikkje kan verta onnorleis, gamle uheld, gamle småting som har forarga eller sára oss. Å gå å tenkja på dei er jo ikkje berre nyttelaust, men det øydelegg vår sjels ro. Serleg må vi prøva å gløyma grundig dei fornærmingar vi har vore utsett for. Det er ikkje berre klokt, men det er rett, etter Guds vilje. Som eit arabisk ordtøk seier: Skriv fornærmingar i sand, men velgjerningar i stein.

*

Tilgjev og gløym, for livet er for kort til å vera uppteke av dei krenkjingar som vi tykkjer einkvar har gjort oss. Det er mykje betre å halda vreiden nede og læra det stolte hjarta å gløyma og tilgjeva. Livsens veg går ofte gjenom audmykjingar. Der er kross og prøving som må berast. Tilgjev og gløym um vener syner seg falske og uverdige til din tillit. Syn dei venskap, for dei er dødelege som vi; vi er jo berre støv. Ha medynk med dei og sjå med medhug på dei um dei er veike. Der er noko vondt og noko godt i alle menneskje. Vi har alle ein Far i himmelen, og vi er alle brør. Difor skal vi tilgjeva og gløyma for Jesu skuld.

*

Å øva seg i å ha velviljuge og gode tankar er den beste hjelp til å styra tunga vår. Den indre venleik som ei sjel får ved alltid å hysa venlege, gode, kjærlege tankar, er større enn nokon kan seia med ord.

*

Ein Herrens tenar har sagt: Når eg um kvelden fyrr eg går til kvile, bed mitt Fadervar, so er det no for tida den 5. bøn som eg tenkjer mest på, og då serleg dei siste orda: Som og vi forlet våre skuldmenn. — Desse orda er for mitt indre det same som klædekosten er for mitt ytre. Dei er gjevne til å få vekk alt det støv som har lagt seg på oss den dagen som gjekk. Dersom eg brukar desse orda rett, so kan eg roleg gå til kvile og vakna uppatt um morgonen glad

og ljøs, for då har eg slett ingen fiendar ikring meg, men berre gode vener. Dette middel er sikkert. Kor mange skyar i vårt liv vilde ikkje kverva burt, kor mykje bitert og vanskeleg vilde ikkje venda seg til det gode, dersom vi alltid brukte den 5. bøn i fullt ålvor. »Um de forlet andre misgjerningane deira, so skal far dykkar i himmelen forlata dykk og, men forlet de ikkje andre so skal ikkje far dykkar forlata dykk dykkar misgjerningar.« Mat. 6, 14 f.

Tre slags gudsfornektare.

Den tyske forfatter Johannes Linke sat en dag ved et bord sammen med nogen unge menn som sat og diskuterte spørsmål angående Gud, livet efter døden og andre religiøse emner. De fornæktet Gud, de trodde ikke på Bibelen. Efterat Linke lenge hadde hørt på dem i taushet, sa han: »Mine herrer, der finnes tre slags gudsfornektare. Først sådanne dype tenkere som ved å studere den gamle og nye tids filosofiske systemer er kommet i tvil, og tilsist har opgitt sin gudstro. Jeg vet ikke om det kanskje er slike dypsindige filosofiske studier som har berøvet dere troen?« De rystet på hodet og svarte at det var nok ikke tilfellet. — »Nå,« sa Linke, »så er der en annen slags, de som ikke tenker noget selv, men bare plaprer efter hvad de har hørt liksom papegoier. Jeg går ut fra, mine herrer, at dere umulig kan høre til dem?« De bekræftet energisk at det var selvsagt ikke tale om. — Han fortsatte: »Ja den tredje slags gudsfornektare er slike som ikke har en riktig god samvittighet og i hvis liv der er noget som ikke burde være der; derfor må de ønske at der ikke finnes en rettfærdig og hellig Gud. Det er klart at dersom der er en Gud, så vil det bli en alvorlig sak, når disse efter døden skal frem for hans dom. Derfor trøster de sig med tanken: Der finnes ingen Gud! Fortsett bare med å synde så meget du vil! — — Mine herrer! Andre slags gudsfornektare finnes der ikke.«

Dermed reiste Linke sig, hilste høflig og gikk.

særlig vevning, var hun jo landskjent. Hennes hjerte slo varmt for alle som var i nød og trengte hjelp. Energisk og handlekraftig som hun var, fikk hun det også til å gå når hun tok fatt. Bekjent er hvorledes hun organiserte sanitetsforeningen her i herredet. Hun satte merke etter sig i bygden ved sitt 25 års virke, og hun vil minnes med takknemlighet og respekt av dem som kjente henne.

Siden 1924 bodde hun i Florø. Hun var alltid glad når folk fra Davik besøkte henne og vilde gjerne høre om hvordan det gikk her. Sin interesse for bygden viste hun også ved den støtte hun har gitt Kirkebladet siden det begynte å komme ut. Hun har stiftet et legat til beste for bygden og har gitt gaver til kirkene i Davik og Ålfot.

Ved begravelsen i Davik 12. mars var meget folk møtt frem fra hele prestegjeldet for å vise henne den siste ære. Prost Nybø, som gammel venn av familien, holdt talen i kirken, og tegnet et vakkert billede av den avdøde; jeg håper i neste nr. å kunne bringe et utdrag av hans tale. Kranser blev nedlagt bl. a. fra Davik kommune, sanitetsforeningen, Davik krets og fra Flatanger prestegjeld. — Av familien var fremmøtt hennes pleiedatter frk. Agnes Eide og en brorsønn av prost Eide.

Så hviler hun da ved Davik kirke ved siden av sin mann og sin datter.

»Giv henne den evige hvile o Herre,
og la det evige lys lyse for henne.«

Gammel nok.

En mor lærte tidlig sin lille pike å be og glemte sjelden nogen kveld å opfordre barnet til å be sin aftenbønn. Dette var godt og vel, men det hadde vært enda bedre om foreldrene selv hadde vært flittige til å be. Men at de ikke var dette fremgår av det spørsmål som den lille piken en dag gjorde sin mor:

»Hør mor, hvad tid skal jeg holde op med å be?«

»Å, lille Hanna, hvad mener du med det?« spurte moren forundret.

»Jo, mor,« svarte barnet, »du og far ber jo aldri, og jeg trodde at jeg snart var gammel nok til å holde op.«

Dikte av Claus Frimann.

17. Til et Asketræ paa Selje Præstegaard.

Endnu en Gang saa skulde da mit Øie
Ældgamle Træ! faae see din Kjæmpekrop!
Med Løv endnu du rækker mod det Høie
Tolv favnetykke tunge Arme op;
Kan ei den grumme Storm af Norden,
Der synes bryde Fjeldet ned,
Nedstyrte dig paa Jorden
Med al sin Voldsomhed?

Staa fredet til du hen i Aske smulner!
Som du er vant, skue nok et hundred Aar,
Hvor Engen af Smørblomsten lysnet gulner,
Den Eng som ned til dine Rødder naaer!
Men gid den bære Torn og Nælder
Fra første Dag, fra første Stund,
Han dig uvenlig fælder
Som raader for din Grund.

Hvad Under mig er altid kjært dit Minde,
Hvad Under jeg dig gjerne seer igjen, —
Den første Gang jeg Solen saae oprinde,
da gjennem dine Grene saae jeg den;
Den første Green jeg saae sig reiste,
Var den hvormed du hilsede mig;
Den første Sang jeg hørte,
Var Fuglens Sang paa dig.

Du saae mig fidd i din den brede Skygge,
Nu tumle mig, nu binde Blomsterbaand,
Nu lidet Hus af dine Quiste bygge,
Nu rive ned igjen med samme Haand;
Et Forspil for min mandlig Alder —
Kun kort min Tanke-Bygning staaer.
Snart høiest Ønske falder,
Snart komme Lyst forgaar.

Naar paa dine Grene sig satte hornet Ugle,
Skjult medende paa dens oppukket Bryst,
Med mangen Pii, med mangen liden Kugle
Jeg døved tidt dens fæle Spaadoms Røst;
Faldt den, hvor heldig jeg mig priste,
Tre Gange slog jeg den endnu,
Mit Bytte hver jeg viiste
Og hængte den til Skue.

Hvor fløi de hen, de muntre Ungdomsdage?
I dette Bryst hvor løb da Blodet let!
Jeg løb i Kap langt fremad, langt tilbage,
Knap pusted jeg, og aldrig blev jeg træt;
Da med de smaa halvvoxne Piger
Jeg dandsed let om dig, mit Træ:
Alt tyngre Foden stiger,
Alt stivner nu mit Knæ.

Endnu engang, mit kjære Træ, staae rolig!
Ei hvæset Staal, ei Lynild fælde dig!
Beskyg i Fred min dyre Moders Bolig!
Dig selv kun nu i Alder bliver lig.
Dig spared' fire mine Fædre, —
En Haandfuld af dit mørke Løv,
Til Gjengjæld burde hædre
Paa Graven deres Støv.

Da merkes, hvad enn hender,
din kjærlighet så nær.
Frykt, håp og tro og glede
i hjertet samlet er.

De fattige og rike
og alle i hver stand
i daglig virke vise
troskap mot Gud og mann,
sin næstes tarv de søke
om fjernt fra oss han bor.
Om det alt rett utøvdes,
da kom Guds fred på jord.

Den Helligånd oss lære
a be for fjern og nær,
for alle våre kjære,
for den, vår venn er.
Vi er i Kristus brødre,
skal vise kjærlighet.
Hjelp oss, o Gud, å vandre
i din harmhjertighet.

J. N.

Våre døde.

7. febr.: Magnus Paulsson Oldeide; ug. fiskar;
f. 1904; vart slegen overbord under fiske.
7. febr.: Marte Knutsdtr. Maurstad, kona til gbr.
Lars I. Maurstad; f. 1863 på Kjelkenes i Brem-
anger; hjertesjukdom
7. mars: Amalie Eide, Florø; enkje etter prost
Eide; f. 24. juli 1855 i Kinn; kreft.
11. mars: Peder Jørgensson Myklebust; g. gbr.;
f. 1866; blæresjukdom.

Berre fäfengd er menneskjeborna.

Salme 62, 10.

Notisar.

Doypte: 14. febr., Marta Bodil, f. 23. jan.
av f. Birger Jakobsson Hagen, Maurstad, og k.
Marta Larsdtr. (f. Maurstad). — 6. mars Emma
Alma, f. 9. jan. av f. Tollef Martinusson Førde
og k. Kristine Kristensdtr. (f. Bøen). — 13. mars
Hans Johan, f. 27. nov. av f. Birger Hansson
Indredavik og k. Kaia Johannesdtr. (f. Sunde). —
S. d. Anskar Jørgen Egil, f. 1. jan. 1937;
adoptivforeldre Andreas Jørgensson Indrebø, Dom-
bestein, og k. Bertine Didriksdtr. (f. Evebø).

Aalfot sokneråd har fastsett desse ofringar i
1938: ikr. påske til heidningmisjonen, ikr. pinse til
prostihjelppeprest, ikr. jol til Menighetsfakultetet.

Til heidningmisjonen kom inn i 1937: Frå Dombestein misjonsforening 66 kr. — Offer i Davik 69.31. Gave frå unemnd på Dombestein 20. Davik misjonsforening 531.78. Renter 3.68. Det vart sendt 25 kr. til Santalmisjonen og Israelsmisjonen og til N. M. S. 639.57.

Fest i Nordstrand 30. jan. til indremisjonen
kr. 46.41.

Basar: 2. febr. for Rimstad—Maurstad til heidningmisjonen 156.58; bøssepengar Rimstad 100, Maurstad 95. Tils. kr. 351.58. — Barneforeninga i Davik til heidningmisjonen kr. 26.12 netto.

For 100 år sidan. Døde: 16. april 1838: Jens Jacobsen Haukedal, husmann, 60 år. — 4. april Marthines Andersen Aasnæs, gårdmanns sønn 37 år. — Vigde: 16. april: Enkem., husm. Jacob Liesæter, 29 år, son til Peder Malberg, og pige Margrethe Salthellen, dotter til Jens Grøn, 25 år. — S. d. Anders Ervig, gårdmann, son til Ole Ellingsen, 27 år, og Oline Gillehammer, dtr. til Abraham Olsen, 22 år.

Norske namn for norske born!

Agmund, Agnar, Agvald, Alv, Are, Arnbjørn, Arntor, Arne, Arnfinn, Arnfred, Arnkjell, Arnstein, Arnulv, Arnvid, Arvid, Asbjørn, Asgeir, Askjell, Aslak, Asmund, Atle, Audbjørn, Audstein, Audun, Audfinn, Arnljot, Arnodd, Arnmod. — Alvdis, Alvhild, Arnbjørg, Arnfrid, Arngerd, Arnhild, Arnlaug, Asbjørg, Asborg, Asgerd, Aslaug, Astrid, Aud, Audny, Audbjørg, Arndis, Arngerd, Audhild, Alvgerd, Alvrud.

Gudstenester:

1. sund. etter påske, 24. april: Berle.
2. sund. etter påske, 1. mai: Totland.
3. sund. etter påske, 8. mai: Davik.
4. sund. etter påske, 15. mai: Rugsund.
17. mai: Totland.
5. sund. etter påske, 22. mai: Aalfot.

Kvittering for kontingent: Marie Bakke, Kornelius Sandal, Jørgen Bortneskær, Ane Bøen, Gutorm Endal, Marta Elde, Johanne A. Eikås, Kristen P. Ravnefjell 2 kr. — Rasmus Berstad 1. — Sivert Bugjerde, Henrik Husevåg 5. — Emil M. Myklebust 6. — Lars Etterdal, Rasmus J. Nave, Kristian M. Nave, Bernt Indredavik, Jonas Eikås 3. Oline Mettenes, Johan Hatlegjerde 2.50. — Tils. kr. 53.—.

Hjarteleg takk til alle.

Fru Amalie Eide.

Den 7. mars døde fru Eide i sitt hjem i Florø etter nogen tids sykdom. Hun var født i Kinn 24. juli 1855 som datter av handelsmann Salomonsen. I 1880 blev hun gift med senere sogneprest Eide, som da var amtsskolebestyrer i Florø. Han blev prest i Flatanger i 1890 og kom til Davik i 1898. Deres eneste barn, Liv, som var født i 1887, døde i 1901.

Fru Eide var en betydelig, rikt utrustet personlighet, med sterke litterære og kunstneriske interesser. Når det gjaldt husflid,